nr. 1 - 31 oktober 2025

VERHALEN

Literair blad rond de RV-bijbel

1e jaargang
Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw.

De Dwalers

Hij ging verhuizen wegens zijn werk. Het was bijna winter, en hij liep door zijn nieuwe dorp. Er was veel natuur hier. Aan de linkerkant waren wat jongeren bij rijtjeshuizen vuurwerk aan het afsteken. Ze maakten veel lawaai. Hij besloot rechts aan te houden. Hij was op weg naar het centrum voor archeologie, voor zijn nieuwe werk. Hij moest lang dwalen, aan de noordelijke kant. Er was een lange weg daar, met rijtjeshuizen aan de zijkant. In de verte waren de hoge bomen van het bos. Aan de rand van het bos moest ergens het centrum zijn.

Toen hij daar eindelijk was aangekomen belde hij aan. Hij keek door de ruiten naar binnen. Hij zag er een trap die naar boven ging, en wat deuren bij een gangpad. Ook zag hij een kapstok. Daar lagen ook wat hoeden op, en er hingen wat jassen. Het was een ronde kapstok. Het bestond uit ijzeren stangen. Een indiaanse vrouw deed open. Ze verwelkomde hem. Ze leidde hem de trap op, waar ze ergens een zaaltje binnen gingen. Er was daar een indiaanse kom. Het scheen dat de kom al heel oud was. Het had kartelende patronen. De indiaanse vrouw ging er met een scanner overheen. Hiermee verschenen beelden op een beeldscherm, beelden die de indiaanse kom had opgeslagen. Zo konden ze zien hoe de indianen vroeger hadden geleefd.

Hij dwaalde weg in gedachten, hoe hij tot het gebouw kwam. Hij zag de grote letters CVA, centrum voor archeologie. Hij nam de kom in zijn handen. ‘Wat voelt u ?’ vroeg de indiaanse vrouw.

‘Ik werd even afgeleid in mijn gedachten,’ zei hij. ‘Ik dacht over hoe ik hier kwam.’

‘Maar voelt u ook iets ?’ vroeg de vrouw.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zei hij.

‘Het is van vroeger,’ sprak ze. ‘Er zitten hier veel herinneringen in opgeslagen. Die beelden kunnen we hier opvangen.’

Hij knikte. ‘Interessant,’ zei hij. ‘Moet ik iets voelen ?’

‘Ja,’ zei de vrouw. ‘Natuurlijk moet je iets voelen. Er is nog steeds leven in de kom. De herinneringen leven voort.’

‘Wat moet ik voelen ?’ vroeg hij.

‘Pijn,’ zei de vrouw. ‘De pijn van de indianen.’

‘Ja, dat voel ik wel,’ zei hij. ‘Ik heb het altijd wel gevoeld.’

‘Maar doet de kom ook niets met u ?’ vroeg ze.

‘Nou, eigenlijk niet, nee,’ zei hij, ‘maar het heeft wel mijn interesse. Ik denk dat ik het meer op een afstand beleef, en dat ik er tijd voor moet hebben om erover na te denken. Teveel gevoel zou me kunnen afleiden van het werk, ziet u.’

De vrouw knikte. ‘Heel goed,’ zei ze. ‘Het moet objectief bekeken worden. We mogen ons er niet teveel door laten meesleuren, want er is meer werk te doen.’

‘Precies,’ zei hij.

‘Ik voel nu pijn in mijn schouder,’ zei hij na een tijdje.

Ze keken naar de beelden. Het was een beetje rodig, alsof er een bron was geopend. Toen zagen ze de buffeljacht. Ook zagen ze oorlogen. Hij kreeg steeds meer pijn in zijn schouder. Het was de linker schouder.

‘Opmerkelijk,’ zei ze.

Ze liet hem toen ook andere objecten zien, waar ze met de scanner overheen ging. Weer waren er beelden op het scherm.

‘Wat nu ?’ vroeg hij.

‘Raak het eens aan,’ zei ze.

Hij raakte het object met zijn vinger aan. ‘Veren,’ zei hij.

‘Precies,’ zei de vrouw. ‘Wat voel je ?’

‘Pijn, angst, verdriet,’ zei hij.

‘Ook enorme woede ?’ vroeg ze.

‘Nee, dat niet echt, maar wel weer verschrikkelijk pijnen in mijn linker schouder,’ zei hij.

‘Dus zou u mee willen op expeditie ?’ vroeg ze. ‘We willen nog meer objecten verzamelen.’

‘Wat zijn de andere mogelijkheden ?’ vroeg hij.

‘Nou,’ zei ze. ‘Er is een familie die bepaalde belangrijke objecten heeft, maar ze willen niet meewerken. Het is hun eigendom, een erfenis, en ze willen het niet laten onderzoeken. Ze geven geen toegang. Wij hebben de hoop dat we ze nog kunnen ompraten.’

‘Dan doe ik liever mee aan dat project,’ zei hij.

Ze nam hem mee naar een keukentje, en trok een la open. Daarin lag een mapje met daarin de gegevens van de familie die archeologische objecten had. Ook stond daarin het adres en het telefoonnummer. In een kantoortje kon hij ze bellen voor een afspraak.

De vrouw zei dat hij dit kantoortje wel als zijn kantoortje kon gebruiken. Hij ging zitten en belde de familie op. De vrouw bleef er bij staan. Hij kreeg een meisje aan de telefoon, die direct heel moeilijk begon te doen. Ze wilden de objecten absoluut niet overdragen voor onderzoek, voor geen enkele prijs, want het was een erfenis. Wel mocht hij langs komen.

Hij sprak nog even met de indiaanse vrouw, en toen ging hij op weg. Hij moest helemaal teruglopen. Dat was een heel eind, en ze woonden nog wel verder weg dan waar hij woonde. Dat was een heel ander deel van het dorp. Het was een groot dorp. Toen hij aanbelde bij de familie, die in een rijtjeshuis woonde, deed het meisje open. Ze had rood haar. Achter haar zag hij een ander meisje met rood haar, en door de ramen kon hij zien dat er ook een meisje was met rood haar in de kamer.

‘Komt u verder,’ zei het meisje. ‘Wilt u iets drinken ?’

‘Nee, dank je,’ zei hij.

Toen gingen ze naar de woonkamer. Daar was ook het andere rode meisje. Hij werd door haar begroet.

‘Gaat u zitten,’ zei het meisje wat de deur had opengedaan. ‘Vertel, wat wilt u precies weten ?’

‘U schijnt hier objecten te hebben, indiaanse objecten, die van belang zijn voor de archeologie,’ zei hij. ‘Wij kunnen met onze scanners beelden oproepen van verleden tijden, die veel inzicht kunnen

geven over de wijze waarop zij leefden, en de kennis die zij hadden, traditionele kennis die door de tijden heen verloren is gegaan en waar wij nog veel van zouden kunnen leren.’

‘Ja maar dat kan niet,’ zei het meisje. ‘Echt niet. Zeg, wilt u me ook nog zoenen ofzo, want u vraagt wel hele intieme dingen. Dat kan echt niet. Dan komt u aan ons hart. Het is een erfenis, en we willen ook niet zomaar vreemden bij de erfenis laten. We zijn als de dood dat er iets mee gebeurt, dat er iets misgaat, en dan zouden wij ons hele leven lang met wroeging moeten lopen dat we iemand dichtbij hebben laten komen.’

Het andere meisje in de kamer knikte, en zei ‘ja.’

Hij keek verbaasd. ‘Zoenen ? Nou ja, zeg, wat een vergelijking. Ik hoef daar toch niet op in te gaan ? Maar denk even aan het totaalplaatje, aan het geheel. Jullie hebben iets wat van belang kan wezen voor de vooruitgang van het welzijn van de samenleving.’

‘Niks mee te maken,’ zei toen het derde meisje die zich stil had gehouden en hem zelfs niet had gegroet. ‘Het welzijn van de samenleving mag niet ten koste gaan van ons.’

‘Nee, dat begrijp ik,’ zei hij, ‘maar het kan ook voor jullie eigen welzijn zijn. We beloven dat we voorzichtig zullen omspringen met jullie objecten. Maar trouwens, jullie zien er niet echt als indianen uit met jullie rode haar. Hoe komen jullie aan die objecten ? Zijn die echt van jullie, of zit er nog een verhaal aan vast ?’

‘Nou ja, zeg,’ zei het derde meisje. ‘Wat een vragen allemaal. We zijn u niets verschuldigd.’

‘Ik vraag het gewoon op een vriendelijke wijze,’ zei hij.

‘Oh ja,’ zei het eerste meisje. ‘Maar u gaat toch wel heel ver om zulke dingen te vragen. Het is bijna koffie tijd ook.’

‘Wat heeft koffie tijd daarmee te maken ?’ vroeg hij.

Hij keek een beetje in het rond in de kamer. Hij zag nu niet direct indiaanse spullen. Er stond een beeldje van een eendje op de vensterbank. Er hingen wat schilderijtjes van het bos aan de muur. ‘Hadden jullie indianen in het voorgeslacht ?’ vroeg hij toen.

‘Nee,’ zei het tweede meisje. ‘Niet dat we weten, maar we hadden contacten.’

‘Zeker,’ zei hij, ‘kan interessant wezen. Wat waren dat voor contacten ?’

‘Hij probeert ons uit,’ zei het derde meisje. ‘Niet antwoorden.’

‘Ja,’ zei het eerste meisje. ‘Hij probeert ons te zoenen.’

‘Jullie hebben vreemde vergelijkingen,’ zei hij. ‘Ik probeer helemaal niks.’

‘Je vraagt intieme, persoonlijke dingen,’ zei het meisje. ‘Ik vertaal dat als zoenen.’

‘Hmm,’ zei hij. ‘Dat gedrag lijkt verdacht veel op erotomanie. Luister, ik kom hier alleen voor wat archeologische objecten, niet voor romantiek of iets dergelijks.’

‘Nee,’ zei ze. ‘U komt opdringerig en intiem over door zulke dingen te vragen die zaken van ons hart zijn, en wat we ook tot het uiterste en met hand en tand beveiligen. Het is bijna als vragen om een kus.’

‘Vreemd hoor,’ zei hij. ‘Dan kun je niks meer vragen. Ik ben hier voor mijn werk, en voor het algemene welzijn en de algemene ontwikkeling van de samenleving, voor niets anders. Jullie hebben objecten die voor ons werk van belang kunnen zijn. Ik had begrepen dat jullie ze voor geen prijs willen verkopen. Als het een erfenis is, en je bent eraan gehecht en hebt er gevoelens bij dan kan ik me dat voorstellen, maar mogen we ze dan eenmalig gebruiken om ze af te scannen ?’

‘Geen sprake van,’ zei het meisje.

‘Hij gaat wel erg ver,’ zei het derde meisje, en liep de kamer uit, direct gevolgd door het tweede meisje.

‘Waarom lopen ze weg ?’ vroeg hij.

‘Voor de koffie, of vanwege u,’ zei het meisje.

Hij keek het meisje indringend aan. Ze had lichtgroen, lichtblauwe ogen, en rood haar. Ook had ze veel sproetjes. ‘Hebben jullie dat contact nog steeds ?’

‘Welk contact ?’ vroeg het meisje.

Hij zuchtte. ‘Geen indianen in het voorgeslacht, maar contacten,’ zei hij.

‘Oh dat,’ zei ze. ‘Ja, daar laat ik me niet over uit. Je bent wel erg nieuwsgierig.’

Toen liep zij ook de kamer uit. Hij keek wat in het rond. Hij zag een boekenkast met wat boeken erin. Omdat het nogal lang duurde stond hij op en liep naar de boekenkast. Er waren ook een paar gesloten kasten in de boekenkast. Hij keek naar wat boeken die in het open deel stonden. Het waren archeologische boeken. Toen kwamen de meisjes binnen met koffie en koekjes.

‘Moet je ook wat ?’ vroeg het eerste meisje.

‘Nee,’ zei hij, ‘maar zijn jullie ook met archeologie bezig ?’ terwijl hij op de boeken wees.

‘Nee, niet echt,’ zei ze. ‘Het is van onze vader.’

‘Wanneer komt hij ?’ vroeg hij.

‘Nooit,’ zei het meisje. ‘Hij is dood.’

‘Bah, naar,’ zei hij. ‘En je moeder ?’

Die komt zo. Die was even boodschappen aan het doen.

Toen ze dat zei zag hij een grote vrouw met een grote bos rode haar voor het raam staan. Ze tikte er even op. Het eerste meisje liep de gang op en deed voor haar open. De vrouw ging eerst de keuken in om de tassen neer te zetten, en kwam toen na een tijdje de kamer binnen.

‘Wie hebben we daar ?’ vroeg ze.

Hij stelde zich voor, en ze begroette en verwelkomde hem. Hij had haar al eens zien lopen in het winkelcentrum.

Ze vroeg toen waarvoor hij kwam, en hij legde het hele verhaal voor.

‘Oh ja, dat is iets van mijn man,’ zei ze. ‘Hij had contact met de indianen vanwege zijn werk, en toen heeft hij spullen van ze gekregen. Die hebben wij geërfd toen hij overleed. De spullen zijn dus kostbaar voor ons. Die geven we niet zomaar weg, verkopen we ook niet zomaar, zelfs niet tegen de hoogst mogelijke prijs, en we laten mensen daar ook niet zomaar bijkomen.’

‘Maar wat zijn dat voor spullen ?’ vroeg hij. ‘En wat deed uw man ?’

‘Hij werkte in de scheepsbouw,’ sprak ze. ‘En hij heeft toen eens met de indianen onderhandeld.’

‘Ik begrijp het,’ zei de man, ‘en om wat voor objecten gaat het ?’

‘Het staat in de kelder,’ zei de vrouw. ‘Ik kan het u wel even laten zien.’

‘Nee, mam, niet doen,’ zei het eerste meisje.

‘Ach, het staat achter glas, dus waarom niet ? Hij kan kijken, maar kan er verder niet bijkomen,’ zei de vrouw.

‘Ja, maar wat zou vader daarvan denken ?’ vroeg het meisje.

‘Ja, die draait zich om in zijn graf,’ zei het tweede meisje.

‘Waarom zou hij daarmee problemen hebben ?’ vroeg hij.

‘Nou,’ zei de moeder, ‘het zit zo. Het zijn magische objecten. Mijn dochters hebben wel gelijk. Het is niet iets voor het grote publiek. De objecten hebben rust nodig, anders gaat het zich wreken. De indianen leven voort in de objecten. Daar zijn de herinneringen, wat ze hebben meegemaakt, hun verleden, hun pijnen.’

‘Maar wij mogen daarvan niet leren ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei de vrouw, ‘eigenlijk niet. Ze moeten met rust gelaten worden. Het is hun privé terrein. Ze mogen niet aan klinische processen onderworpen zijn.’

‘Ik ben maar één persoon,’ zei hij. ‘U kan het me gewoon laten zien terwijl ik op afstand blijf ?’

‘Ik vlieg hem aan, mam,’ zei het derde meisje.

‘Zie, mijn dochters raken emotioneel, u kunt beter gaan,’ zei de vrouw.
Hij stond op. ‘Ach, laat me even kijken. Ik doe niks. Als het achter glas is zullen ze geen last van me hebben. Ik blijf op afstand. Jullie mogen er ook tussenstaan,’ zei hij.

‘Mam, ik doe hem wat aan,’ zei het derde meisje.

‘Wacht even,’ zei de vrouw. ‘Madelief, ga jij anders even naar boven, want je kunt er niet tegen.’

‘Nee, ik laat niemand bij papa’s spullen komen !’ riep het meisje. ‘Ik heb het hem beloofd !’

‘Ja, maar er is niks aan de hand als hij op ruime afstand blijft,’ zei de vrouw.

Toen rende het meisje naar boven. Ook het eerste meisje werd overstuur. ‘Ik vind dit echt niet kunnen,’ snikte ze. ‘Vader zou dit nooit goedkeuren.’

‘Komt u mee,’ zei de vrouw. Ze liep de gang op naar de kelder en deed daar de deur open. Hij volgde haar.

‘Niet doen, mam,’ snikte het eerste meisje.

‘Alsjeblieft, mam, ik smeek het je,’ zei toen het tweede meisje.

Hij keek naar de twee meisjes en toen terug naar de vrouw. Die ging inmiddels over de trap naar beneden. ‘Volg mij,’ zei ze. Hij volgde. Hij hoorde de twee meisjes achter hem huilen. ‘Ik ga hem wat aan doen !’ hoorde hij roepen. Telkens weer keek hij achterom. Het was een lange trap, als een trappenhuis. Ze kwamen zo in een zaaltje terecht. Daar was glas waarachter indiaanse spullen stonden. Er stond een tam tam, en er stonden kommen, en manden. Ook lagen er allerlei indiaanse wapens. ‘Gezien ?’ vroeg de vrouw.

Hij zei niks, en probeerde dichterbij te komen, maar de vrouw hield hem tegen. ‘Op afstand blijven. Mijn man zou dit niet goed vinden,’ zei ze. Ineens keek hij achterom en zag één van de meisjes met een mes staan. Hij schrok.

‘Hij komt hier niet meer weg, mams,’ zei het meisje. ‘Hij heeft teveel gezien.’

Ineens ging het licht uit, en er werd op hem ingestoken. Hij viel neer. Hij werd toen over een trap achter het zaaltje nog dieper naar beneden gesleept, naar een ander zaaltje waar bedden waren met mensen erin. Hij werd daar ook in een bed gelegd.

‘W... wat is dit ?’ stamelde hij.

‘Niks om je zorgen om te maken,’ zei de vrouw.

‘I... ik zie dat ik niet de enige ben,’ zei hij.

‘Kan kloppen,’ zei de vrouw. ‘Wil je nog meer zien ? Wat wil je allemaal nog meer zien ?’

‘L... laat maar,’ stamelde hij. Hij bloedde hevig, en voelde alle kracht uit hem wegstromen.

‘Luister,’ zei de vrouw. ‘Je mag één indiaans archeologisch object uitkiezen, zolang je maar niks zegt over wat hier gebeurd is,’ terwijl één van de meisjes zijn wond begon te verbinden. ‘Als hij het overleefd, mams,’ zei ze.

Toen zijn schouderwond was verbonden stond hij op en liep naar boven naar het glas. Hij bekeek alle objecten. ‘De boog met de pijlen,’ zei hij toen.

De vrouw die met hem was meegelopen, opende het glas, en nam de boog met de pijlen eruit. ‘Mondje dicht,’ zei ze toen. ‘Deze is nu van jou, vanwege wat mijn dochters je hebben aangedaan. Ik had beter moeten weten. Het is mijn fout. Ik hoop dat u het mij kunt vergeven.’

Hij dacht aan de andere mensen in het zaaltje met bedden, maar durfde niets erover te vragen. De vrouw pakte de boog met pijlen voor hem in. ‘Zeg meisjes, zouden jullie je niet klaarmaken voor balletles, vioolles en piano les ?’ vroeg de vrouw.

De meisjes stemden in met hun moeder, en waren al snel naar boven vertrokken. Toen richtte de vrouw zich weer op hem. ‘Het spijt me zeer, mijnheer, dit had nooit moeten gebeuren. Ik vind dat u al deze objecten mag meekrijgen, vanwege wat mijn dochters u hebben aangedaan.’

En zo gebeurde het. De man kreeg alle archeologische objecten mee, en het centrum voor archeologie sprak van een grote winst.

DUIZEN 1-3 (RV-Bijbel)

1.

Achillen

1. En Adam rende aan de rivier van de honger, de rivier van Amalek, en dieper in het land was het land van Achillen. En de Achillen waren woeste amazones, wreed en hardvochtig, en zij eisten totale overgave. 2. En Adam rende tot Eva om aan de Achillen te ontkomen, maar hij raakte in een

De strijd tussen de Achillen en de Amalekieten

worsteling met Eva. En Adam zei : 'Oh godin - hij noemde haar godin -, de Achillen komen. 3. Zij volgen ons op de voet.' Maar Eva luisterde niet. En zij waren in een grote woordenstrijd. En aan de rivier werden zij omsingeld door de Achillen. En Adam riep : 4. 'Wat komt gij doen ? Zult gij ons verder het land intrekken ?' En Eva bestrafte de Achillen, zeggende dat hun tijd nog niet was gekomen, en zij gingen heen. En Eva en Adam werden tot een groot volk. En zij leefden aan de honger rivier. En op een dag kwamen de Achillen terug en eisten belasting. En omdat het volk van Adam dit niet kon betalen gingen zij in ballingschap. En in het land van de Achillen moesten zij zwaar werk verrichten. En Eva sprak tot Adam : 5. 'Zie, gij had van de vrucht moeten eten die ik u bood.' En er was een vrouw genaamd Kedin, en zij trachtte Adam te verleiden. Maar omdat Adam er niet op inging werd hij vals beschuldigd dat hij haar lastig viel, en zo werd Adam in de gevangenis geworpen. En Adam moest in zijn gevangenschap de varkens voeren. En de Achillen ontnamen hem zijn identiteit, 6. en bepaalden wie hij was en wat hij was. En Eva zocht hem op in zijn gevangenschap en bespotte hem, zeggende dat hij van de vrucht had moeten nemen die zij hem had geboden. En Adam zei niets. En Adam sprak niet meer omdat iedereen hem probeerde te verzoeken en iedereen over hem loog. En in zichzelf sprak hij dat de honger hem genoeg was. En ook Kedin bezocht hem om hem te bespotten, en weer loog zij over hem, en Adam zei niets, zich vasthoudende aan de honger. 7. Op een nacht droomde Adam over een paradijs. Hij zag de Achillen aan de overkant van de rivier, en zij riepen naar hem, en dreigden, maar hij dreef steeds verder van hen weg. En de Achillen gingen het water in en schoten hun pijlen en gooiden hun speren. En een stem vroeg : 8. 'Wie bent gij in het honger paradijs ?' En Adam wist geen antwoord op die vraag. En toen zwommen de Achillen naar hem toe en trokken hem op de kant. En ze begonnen hem strikvragen te stellen en hem psychisch te belasten. En Adam was opgelucht toen hij Eva zag, maar zij sprak tot de Achillen : 'Neem hem mee, 9. want hij heeft niet gebogen voor de verzoeking.' Maar op dat moment overstroomde de rivier en greep hem. En hij zag van verre hoe zij kinderen baarden. En de rivier godin stond hem niet toe terug te gaan, en trok hem

mee naar de andere kant van de rivier. En hier was honger zijn naam en leefde hij in grote eenzaamheid. Toen hij wakker werd was er een inval door de Amalekieten, en hij werd door hen weggevoerd. 10. Ook de Achillen gingen in ballingschap, maar in ballingschap werd hun volk groter en groter. En Adam wist te ontsnappen, en ging over de rivier van honger waar hij verder in grote eenzaamheid leefde.

De Amalekitische ballingschap

2.
Amalekieten

1. Het volk Israel was in de woestijn in grote honger, terwijl ze werden omsingeld door de Amalekieten. 2. Toen werden ze de zee in getrokken. Het begin van de Amalekitische ballingschap. 3. Hun hoofden werden geslagen met stalen stokken, hun kaken werden verbrijzeld, en zo dreven zij levenloos in de wateren. 4. Vrouwen en meisjes werden gedood, en mannen en jongens werden gekeurd en een klein percentage in leven gelaten. 5. Op de honderd mannen werden slechts twee in leven gehouden. 6. En zo ging een klein overblijfsel in ballingschap. 7. Zo kwam Israel in het diensthuis van Amalek. 8. En zie, het volk Amalek was een volk van amazones. 9. En zij waren hard en veeleisend. 10. Als er om verlichting van lasten werd gevraagd, dan werden de lasten verdubbeld. 11. En zie, Amalek werd tot een groot volk, en zij vermengden zich met Israel. 12. Daarom : let op uw woorden, want Amalek heeft overal belagers. 13. Zo werden deze woorden geprent in de harten en hoofden van de Israelieten. 14. Het begon allemaal toen hun koningin had geroepen : 'De Amalekieten over u !' 15. Zou u dan niet haastig eten, wetende dat Amalek haar dienstknechten opbrengt in honger ? 16. Zo werden deze woorden geprent in de harten en hoofden van de Israelieten. 17. Eet haastig wanneer gij kan, want Amalek's honger zal u weldra overweldigen en u de zee indrijven. 18. En de mannen waren aan de zee van Amalek en aan de rivieren van Amalek, en zij weenden, ook Sion

herinnerende, en hun vrouwen en kinderen van hen afgenomen. 19. Hoe zoudt gij kunnen ontsnappen, oh Israel ? 20. Ver zult gij niet komen, want de strijdwagens van Amalek zijn veel sneller dan de uwen, en hun jachtwagens zijn van ijzer. 21. Ja, stalen stokken zullen u op het hoofd slaan en uw kaken verbrijzelen. 22. Zo werden deze woorden geprent in de harten en hoofden van de Israelieten. 23. Ja, om hun polsen en enkels werden zij gebonden. 24. Wat voor een ballingschap bent gij ingekomen ? riepen de Amalekitische belagers in spot tot Israel. 25. Oh Israel, deze woorden zullen in de hoofden van uw kinderen geprent worden, van geslacht tot geslacht. 26. Is er nog hoop, oh Israel ? Hebt gij uw moeders en vaders dood zien drijven in de zee ? Werd gij niet gemaakt tot wees ? En zo was Israel omsingeld met spottende hyena's. Dat is het volk van Amalek. 27. Zoudt gij dan niet harder lopen, oh Israel ? Uw achtervolger heeft u achterhaalt. Zoudt gij dan niet haastiger eten ? Want de honger wacht u. Zoudt gij dan niet nog even sluimeren, want spoedig zal u de slaap ontnomen worden. Zo werden deze woorden in de harten en hoofden van de Israelieten geprent, en om hun armen en benen gebonden. En de traditie van de besnijdenis werd voortgezet. Want werden zij niet besneden voor Amalek ? Hoe zoudt gij ontsnappen, oh Israel ? 28. En de Israelieten stelden hun klaagliederen op, want ook werden zij onderworpen aan de Hoseaanse traditie. En zij wilden tot profeten worden, maar hun kaken waren verbrijzeld, en zij waren in ballingschap. En zij werden voortgedreven, omdat de Amalekieten nomaden waren. En een man genaamd Miktos ontpopte zich tot prediker in het geheim tot de Israelieten, en gaf hen woorden van bemoediging, maar toen hij ontdekt werd, werd zijn kaak verbrijzeld. En hij werd in de gevangenis geworpen. Hier werkte hij aan een boek over de Amalekitische ballingschap, maar een heleboel mocht hij niet opschrijven. En de verzen moesten de godinnen van Amalek vereren. En zo kon hij geen nauwkeurige geschiedschrijving doen. En veel van wat hij schreef werd door de Amalekieten verdraaid, en tot het volk Israel gebracht. En zij geloofden de leugens over Miktos. 29. En onder invloed van de geschriften van Miktos bogen de Israelieten voor de godinnen van Amalek. En

Israel in ballingschap

Miktos moest veel meer leugenboeken schrijven om het volk Israel te leiden. En een jongen genaamd Taram was onder de hoede van een Amalekitische prinses, en hij begon commentaren te schrijven op de geschriften van Miktos, en hij droomde van een oertijd, van een zeevolk genaamd Amalek, en van de godin Amalek, en hoe de Israelieten van haar afweken. En hij begon te prediken in de lijnen en wegen van Miktos. En hij stelde grote geschriften op, die zelfs de Amalekieten verbaasden. En zie, hij herstelde de eredienst tot de godin Amalek. En ook Miktos zelf kwam tot inkeer. En Amalek en Israel werden steeds meer één. Maar er kwam een nieuwe koningin in het land, en zij liet de werken van Miktos en Taram verbieden. En zo kwam er een grote burgeroorlog in Amalek : broeder tegen broeder, zuster tegen zuster. En de nieuwe koningin stelde een nieuw leger aan, en begon haar inquisitie. Zij wilde de religie van Amalek geheel hervormen. 30. En Israel ging een zware tijd in, waarin de lasten nog meer werden verzwaard. En er waren geen woorden meer voor Taram. Zij hadden hem op het hoofd geslagen met stalen stokken, en zijn kaak hadden zij verbrijzeld, en hij werd in de gevangenis geworpen. En de nieuwe koningin van Amalek liet nieuwe geschriften opstellen, ditmaal door haar eigen volk. Ook de geschiedenis werd herschreven, en Miktos en Taram werden als ketters bestempeld, en al die hen volgden. 31. En in de gevangenis riep Taram tot de godin Amalek. En grote verwarringen maakten zich meester van hem. En er was een man genaamd Seder die ook in de gevangenis zat. En hij begon dromen te krijgen over de godin Amalek sinds Taram in de gevangenis was gekomen. En Seder schreef zijn dromen ook op. En de gevangenisbewakers die het lazen waren verbaasd. 'Hoe kan iemand zoiets groots schrijven ?' stamelden zij. En zij vielen op de grond, omdat iets hen geslagen had, en zij wisten niet wat. En zij lagen daar uren bewusteloos. En het nieuws verspreidde zich snel, ook tot de nieuwe koningin, en die kreeg ook de geschriften te lezen. En zij werd woest, en bestempelde Seder als een ketter. Zij begon de grote dreiging te merken die van Seder uitging. Daarom liet ze hem ter dood veroordelen. Eerst werd hij op een kar rondgetrokken door de nederzettingen. En Seder riep iedereen op tot bekering, maar zij luisterden niet. En een vlam kwam op het hoofd van Seder, en iedereen die het zag schrok. En zij vielen op de grond van angst, en bogen zich in het stof voor de kar, want de vlam verteerde het hoofd van Seder niet. Wel ontstond er een kale plek op zijn hoofd. En Seder werd vrijgelaten, want hij had de vlam op zijn hoofd. 32. En het nieuws verspreidde zich snel, en kwam

ook tot de nieuwe koningin, en zij was woest. En zij zond amazones met speren tot hem, maar toen zij hem zagen deden zij niets. Hij had immers de vlam op zijn hoofd. En meerdere amazones werden gezonden, en zij trokken hun messen, maar toen zij de vlam zagen werden zij stil. En weer kreeg de nieuwe koningin het nieuws te horen, en zij werd nog woester. Toen trok ze haar mes, en sprak : 'Nu zal ik zelf naar hem toegaan.' Toen zij bij Seder was aangekomen riep zij tot hem : 'Wat heeft dit te betekenen ?' Zij greep toen haar speer op haar strijdwagen en hief de speer in de lucht. 33. 'Waarom bent gij gekomen ?' vroeg Seder. Toen stapte ze van haar strijdwagen af en liep op hem af. Maar toen ze de vlam zag schrok ze. Ze viel ter aarde met haar speer en schild. 34. En Seder stelde een nieuwe koningin aan, en werd ten hemel opgenomen.

3.

Amalekieten II

1. In het diensthuis van Amalek dienden de Israelieten, en er waren Amalekieten met gesels over hen aangesteld. Sommigen waren aangesteld over honderd, en anderen over tweehonderd. En het volk Israel vermengde zich met de Amalekieten. En de Amalekieten verkozen mannen, en telden hun aantallen. En zij hielden geschriften bij over deze mannen. En zij vermengden zich met de mannen van Israel. Als er een meisje werd geboren, dan werd het meisje gedood, want de Amalekieten wilden geen vrouwen van een gemengd ras. Als het een jongetje was, dan lieten ze het in leven, want mannen moesten werken in het diensthuis van Amalek. En de Amalekieten stelden geschriften op voor de

Israelieten waaraan zij zich behoorden te houden, en waardoor ze konden zien welke godinnen ze moesten dienen. 2. De godin Jonne woonde aan de rivier waar zij zwanger was van de mannen van Israel. En zij bracht vele kinderen voort van het mannelijk geslacht die zij in mandjes over de rivier zond tot het volk. En Harut was haar zuster die ook vele kinderen kreeg van de mannen van Israel. En zij zorgde voor het gewas en de plantentgroei. Haar zuster, Jonne, was de jachtgodin. Harut was ook de godin van het huiselijke. En de Israelieten werden opgedragen deze godinnen te vereren en te dienen. Op een nacht werd Harut schreeuwend wakker, en ook haar zuster, Jonne, die naast haar lag, werd wakker door het geschreeuw. En zij vroeg haar zuster wat er was. 3. En haar zuster, Harut, vertelde een droom die ze had. Ze ging met haar boot over de rivier tot de mensen, en keek neer op de Amalekieten en de Israelieten en zag hoe ze in grote zonde leefden. En ze begon vruchten te gooien van een boom, en bracht kinderen tot hen, maar niets hielp, en de zonde werd nog groter. Toen sprak Jonne : 'Ik zal wel gaan. Ik ben immers de jachtgodin.' En Jonne ging de rivier over, en zij pakte haar boog en een pijl, en richtte het op de twee volkeren. En zij sprak : 'Wie van jullie heeft gezondigd.' En zij bogen allen voor haar neer, want zij vreesden haar. En zij ging terug tot Harut, en vertelde wat ze had gedaan, en Harut kreeg jaloezie in haar hart naar haar zuster. En Jonne sprak : 'Ik zie dat je jaloers bent. Ook ik zal je een wapen schenken. En je zult worden tot een oorlogsgodin.' En Haruth ontving het wapen. Het was een speer. En ze ging de rivier over en dreigde tot het volk, maar het volk begon haar uit te lachen. Met gebogen hoofd ging ze terug en vertelde het aan haar zuster. Jonne begon toen ook te lachen en zei : 'Je had de speer moeten werpen. Dan lachen ze niet meer.' 4. En weer ging ze terug, en dreigde. En toen ze haar weer uit begonnen te lachen en te spotten wierp ze haar speer, en bracht het oordeel over de twee volkeren. En er was een groot geween. Toen keerde zij terug, en haar zuster was trots op haar. Er was een grote slachting onder de twee volkeren geweest. Vele mannen en vrouwen stierven die dag door de speer van Harut. Van elke honderd mannen waren er nog slechts acht over, en elke honderd vrouwen werden tot driehonderd vrouwen. En Harut vroeg aan haar zuster Jonne hoe dat kon. En Jonne zei dat het de wonderbare vermenigvuldiging was. En opnieuw werden de twee volkeren geteld. 5. Op een dag kwam er een man van het volk Israel over de rivier, en kwam tot de twee godinnen om om hun hand te vragen. En ze gaven hem voedsel te eten. Toen gaven ze hem in bed om in te slapen. En toen hij opstond sprak hij : 'Ik zal terugkomen.' En hij ging terug tot zijn volk over de rivier. En een andere man van het volk Israel kwam tot de godinnen, maar hij vroeg niets

van hen. Ook nam hij hun voedsel niet aan, en sprak : 'Ik honger liever voor u, opdat mijn hart niet overmoedig wordt en ik u het hemd van het lijf vraag.' Toen boden ze de man een plaats aan om te slapen, maar hij sprak : 'Te hongeren voor u is beter dan te slapen. Ik zou graag mijn hart willen bewaren, opdat het niet overgeleverd is aan de roofdieren. 6. 'Gij hebt juist gehandeld,' spraken de godinnen. En de man keerde terug tot zijn volk. Toen de andere man terugkeerde lieten ze hem niet dichterbij komen. En zijn schip verging in de rivier. 7. En de

godinnen spraken tot elkaar : 'Het volk is te dichtbij gekomen. Laten wij een andere woning zoeken.'

VISSEN 2 (RV-Bijbel)

De verbreking van valse zekerheden

1. Het hemelse verhongeren, de hemelse vermindering, moest verschijnen. Het betekent ook verwarring, de verwarring in het minderen, want de mens heeft ze dan niet meer op een rijtje, heeft het niet meer in potten en pannen.

2. De mens kan alleen door grote verwarring en twijfel tot het beloofde wilde land komen.

3. Alle valse zekerheden moeten verbroken worden.

4. Het is kennis die telkens weer terugkeert, cyclisch is, want de indianen hebben deze kennis opgeslagen in hun holenschrift.

5. Man en beest worden genoemd en benoemd, worden ontmaskerd. Alle hoogmoed van de mens moet vallen. De mens moet er van leren en niet overdramatiseren en overoordelen. De mens moet de diepte ingaan.

6. Soms is er een tijd van strijden, en soms is er een tijd van bouwen, van herstel. De mens mag de seizoenen niet omdraaien.

7. Als de mens buiten het oorlogsverbond om gaat bouwen, dan bouwt de mens voor de vijand.

8. Ook als de mens gaat bouwen buiten het studie verbond om, dan bouwt de mens voor de vijand.

9. Het geleid worden gebeurt door verbrokenheid, door het luisterverbond dat je hebt met de hemel.

10. Dat is een sobere strijd tegen het materialisme.

11. Door de gehele wereld stroomt een rivier van de dood, en het overblijfsel van geestelijken is opgesloten in kooien in deze rivier en bewaakt door rivierbeesten. Deze rivierbeesten zijn een beeld van de verharding en heerschappij van de zonde.

12. Het overblijfsel van geestelijken kon de rivier niet overkomen, en zaten opgesloten in de kooien van de rivier.

STRANDEN 12 (RV-Bijbel)

Het lijden is een gids

1. Een klein lekje doet uiteindelijk het hele schip zinken. Dit is de tragiek van hen die het niet zo nauw nemen met het leven, maar uiteindelijk zijn zij beelden van de vleselijkheid, de onwetendheid.

2. Als er iets fout is gegaan kan de mens het altijd beter doen, om zo tot hoger begrip te komen. Niets is wat het is, want op hogere niveau's zijn er hele andere perspectieven.

3. Onderscheiding is de ware kracht. Dit zijn processen die zich binnen ieder mens afspelen, en de mens moet leren dit te balanceren door van het persoonlijke tot het principiële te gaan.

4. De pijn in de ziel laat het pad zien. Pijn staat dus niet op zichzelf, maar is een gids, een opening.

5. Pijn leert volharding.

6. Er is een prachtige wildernis zee onder de grond. De golven zijn patronen die voortkwamen vanuit de honger. Als de honger rijpt brengt zij ware vrucht voort. De golven zijn op jacht. Ze hadden

een doel, terwijl de afgoden van de stad doelloos zijn. Doelloos dwalen zij rond, allemaal voor geld en bedrog, de leegte van de macht. Het zijn waterloze wolken. Zij wenen niet om de opgestapelde zonden. Nooit geven zij regen.

7. De wildernis onder de grond is prachtig woest en regenachtig, ongerepte natuur.

8. Trek je terug, als een boog, trek de pijl eerst naar je toe, opdat je verder kunt schieten, verder je gebied kunt uitbreiden. Zo komen er andere, diepere patronen, ander zicht.

9. De woestijn zou overgaan tot het beloofde land, terug tot het paradijs, tot de ondergrondse wildernis. De honger zou de zee voortbrengen om de mens schoon te wassen.

10. Zo kan de mens komen tot een nieuwe morgen. Wie zaait in tranen oogst hemelse regen.

11. Wat een duistere nacht van het oerverbond, waarin de stormen hevig woeden, maar niet afdoen aan de werken van de wildernis.

12. De oplettende mens zal opgenomen worden in deze geestelijke paradijs oorlog. Het is een oorlogsverbond. Het werkverbond kan niet bestaan zonder het oorlogsverbond. Dat wat leeft, leve. Dat wat sterft, sterve. Dit alles is om de beginselen van het leven voort te brengen. Wie zal niet zwijgen en luisteren als deze dingen geopenbaard worden ?

13. Zij brengt haar breedgevulde borsten met melk tot de mond van het kind om het vleselijke te bedreigen. Haar kind wordt immers bedreigd door het vleselijke. Het vlees bedreigd het voortbestaan van het kind, het leven van het kind.

14. Dit is een werkverbond en oorlogsverbond, de oorlog tegen het vlees. Daarom bedreigd de oervrouw het vlees.

15. De hedendaagse vrouw is afgevallen van dit beginsel, afgedwaald, de stadse vrouw, de moderne vrouw, als een karikatuur van de oervrouw van de natuur.

16. Ook de vleselijke moderne man is zo jaloers op de melkgevende kwaliteit van de oervrouw dat hij gaat protsen om de aandacht op hem te richten in plaats van op de melkgevulde borsten van de oervrouw, maar wat hij te bieden heeft is slechts opgepompt vlees, geen melk. Er is niks meer tegennatuurlijks dan dat.

17. De met zijn vlees protsende man wil het hemelse zoonschap niet in, en probeert ook een karikatuur van de oervrouw te maken. De man kan alleen in het hemelse zoonschap terugkeren tot de oervrouw, en zo de oervrouwelijkheid in zichzelf te vinden, niet in zijn vlees.

18. Grijp het hemelse woord, en strijdt.